

вието, а за тѣсногърдни грѣцки шовинистични аспирации, и го съветва да постоянствува въ исканията си за църковни права и да се отдалечава толкова повече отъ патриаршията, колкото по-глуха тя остава предъ неговитѣ искания. Още отъ самото начало критикува „Свѣтникъ“, който не губѣлъ надеждата, че патриаршията ще направи отстъпки и иронично отхвърля предложението му за смѣсенъ българо-грѣцки Синодъ, смѣсени комисии, като отрича ползата отъ сътрудничество съ гърцитѣ, тъй като тѣ щѣли да „научатъ и чужденцити на лошавити си обичаи и на майсторскити си лукащини и хитрини“ (бр. 2, г. I. 1864). Напада сѣщо така и „Врѣмя“, заради застъпването отъ него становище за постигане разрешение на църковния въпросъ чрезъ прѣки преговори съ патриаршията, чрезъ взаимни отстъпки.

Основното мото на „Турция“ е поддържане на добри отношения съ Портата и по църковния въпросъ той върви въ унисонъ съ нейната политика. Турската дипломация по това време имала за целъ да поддържа грѣцко-българския споръ непрекъснато горещъ и остъръ. Тя се показвала привидно разположена да разреши спора. Ала постоянно намирала причини да го отлага. Презъ априлъ 1865 година великиятъ везиръ Али-паша и Графъ Игнатиевъ решили да се направи последенъ опитъ за помирение между българи и гърци и ако не успѣе, да се признаятъ църковни права на българитѣ. Но по това време радикалната група около Чомакова, използвайки смъртѣта на Авксентия, подаде просба до правителството, съ която го молѣла да съдействува за пълно отдѣляне на българската църква. Тази акция била подкрепена отъ „Турция“ и този вестникъ почналъ да защитава крайнитѣ искания на Чомаковата група, които били удобни за Портата, понеже по този начинъ се спѣвали усилията на Игнатиева за намиране база за помирение. Въ 1865 година, по руско внушение, била образувана неофициална българо-грѣцка комисия, която изработила проектъ отъ 6 точки, подобенъ на проекта отъ 8 точки за разрешение на българския въпросъ. „Турция“ и „Врѣмя“ го одобрили, но патриаршията и грѣцкиятъ печатъ го отхвърлили решително. Това дало поводъ на „Турция“ да подчертае грѣцкото желание да държи българския народъ васаленъ и да изтъкне невъзможността да се намѣри формула за разрешение чрезъ прѣки преговори. „Турция“ отрича проекта на патриархъ Григори VI отъ 1867 г. за образуване автономна църква въ Дунавската областъ и намира приемливи само дветѣ предложения на Портата отъ 1868 година — едното съдържащо 7, другото — 9 точки, — за разрешението на църковния споръ. Становището на „Турция“ и на крайното течение на д-ръ Чомаковъ се съгласуватъ: и „Турция“ и Чомаковата група смѣтатъ, че разрешението на спора може да дойде само отъ турското правителство.